

delse.) Det skulde da være mærkeligt, om det blev Resultatet. Det skal nok vise sig, at den højtærede Minister ikke vil gaa med til Lønningsforhøjelsen for Portørerne i Aar. Flertallet støtter ham deri, de skulle vente, indtil der kan blive en Revision af Loven, efter at den Frist, som er foreslaaet i Loven for Revisionen, er udløben. Men naar Jernbaneportørerne kunne vente, hvorfor kunne Intendanterne saa ikke gøre det? Eller rettere, naar Intendanterne ikke kunne vente, hvorfor skulle Portørerne saa vente?

Saa sagde den højtærede Minister yderligere, at det kunde ikke gaa an, at der var Nedgang, naar man gik fra en Stilling til en anden, det var uheldigt, at gamle Underofficerer, som gik over i Stillingen som Officianter, der var en behagelig Stilling, fik en lille Lønningsnedgang. Men det har man ogsaa adskillige andre Steder. Tager man Loven af 15. Maj 1903, vil man der se, at i 14de Lønningsklasse, der omfatter Portører, stiger Lønnen indtil 1,260 Kr., men 12te Lønningsklasse, der omfatter Overportører af II. Grad, begynder med 1,050 Kr. Altsaa bortset fra, hvad de kunne slæbe over med af personligt Tillæg, er der her en Nedgang for Overportører, idet Begyndelseslønnen for dem ligger lavere end den højeste Løn for Portører. Vedtage vi nu de her foreliggende Forslag, ser jeg ikke, hvorledes vi kunne komme uden om Konsekvensen deraf. Dernæst sammenlignede den højtærede Forsvarsminister Løjtnanterne med Lokomotivførere og Togførere. Han sagde snart Lokomotivførere og snart Togførere, skønt Forholdene for disse 2 Arter af Funktionærer ikke ere ens. Den højtærede Minister sagde, at Løjtnanterne skulle stige til 2,100 Kr., og det er det samme, som Lokomotivførerne faa, naar de ere paa højest Gage. Men vel at mærke, Løjtnanterne faa de 2,100 Kr., naar de ere henved de 40 Aar, medens en Lokomotivfører først kommer op paa de 2,100 Kr., naar han er ca. 60 Aar, og Løjtnanter kunne avancere til Kaptajner, senere til Oberst, og hvis de ere dygtige og heldige, til General, medens Lokomotivførerne aldrig komme op over de 2,100 Kr., og det er dog et betydelig mere anstrengende Liv at være Lokomotivfører end at være Premierløjtnant. Hvis vi nogen Sinde, hvad Gud forbyde, skulle faa Krig, kunde det gerne være, at det er en ansvarsfuld Gerning at være Premierløjtnant, men siden 1864, altsaa i over 40 Aar, have vi lykkeligvis ikke haft nogen Krig, og i al den

Tid har det Ansvar, der paahviler en Premierløjtnant, saa nogenlunde været til at bære. Men Lokomotivførerne have sandelig et stort Ansvar at bære hver eneste Dag, Ansvar for mange Menneskeliv og Ansvar for et kostbart Materiel. Det er et anstrengende og nerveanspændende Liv, de Mænd føre hver evige Dag, de gøre Tjeneste, medens der i Virkeligheden i over 40 Aar ikke har paahvilet Premierløjtnanterne her i Landet noget som helst Ansvar af nogen som helst Betydning.

Saa sagde den højtærede Forsvarsminister, at det var ikke rigtigt, naar jeg sagde, at Løjtnanterne havde Tid tilovers til Bierhverv — jeg gør det ærede Medlem fra Løvel opmærksom paa, at paa det Punkt er jeg enig med Dr. Edvard Brandes, han mener ogsaa, at nogen Tid tilovers have de da —, og den højtærede Minister læste op, hvordan alle Premierløjtnanter paa en halv Snes Stykker nær havde Beskæftigelse. Ja, jeg tvivler ikke om, at man har anbragt dem et eller andet Sted, hvor de have en Beskæftigelse, saa at det i alt Fald kan hedde sig, at de ere i den eller den Stilling. Man lader dem ikke officielt gaa ganske ubeskæftigede omkring. Men et andet Spørgsmaal er, hvor megen Tid disse Beskæftigelser, de mere eller mindre tilsyneladende ere satte til, egentlig tage dem.

Med Hensyn til Soldaterløningerne handler det Parti, jeg tilhører, ud fra den Motivering, som det ærede Medlem for Løvel har givet. Det ærede Medlem har ved denne Sags første Behandling udtalt, at det eneste rigtige vilde være, at de menige Soldater vare saadan stillede, at de ikke behøvede i den Tid, de aftjente deres Værnepligt, at sætte noget til af, hvad de havde opsparet, før de bleve Soldater, eller noget, som de kunde faa at laane af Slægt eller Venner. Det var Meningen med, hvad det ærede Medlem sagde, at det var nok, at der blev sagt til de unge Mennesker, der bleve kaldte ind under Fanen, at de skulde forlade deres borgerlige Erhverv for at aftjene deres Værnepligt, det var for meget at paalægge dem økonomiske Ofre ud over det, at de ikke fortjente noget. Men naar man skal dertil, kommer man virkelig til at gaa op til den Lønning, vi foreslaa. Og jeg kan ikke se, at der skulde kunne være nogen Hindring for, at man, naar man besluttede sig til at gøre et saa stort Indgreb i Forsvarskommissionens Arbejdsomraade, som disse Forslag i sig selv ere, ogsaa saaledes som Flertallet vil